

TIME	ד"ר/כ"ד
2:13:54	א"א א
2:29:20	א"א ב
2:37:52-2:45:25 (end)	כ"ד
00:19	הקבלה ל - א"א א

מעשה חזקה שאין עמה טענה כו'. **ת"מ** מאי ס"ד דמקשה

דהכי מני לאוקמי בדיה כיון דלא טעין מידיו"ל דהכי פריך כיון דילפת משור המועד מה הסם בשלש נגיחות הוי בחזקת גנחן הכל נמי כיון דאלה טענה שלש שנים ולא מיחה הויא בחזקת שלא

ימחה עוד ובלא טענה נמי תהא שלן דאיה לן למימר שמחל לו, אי נמי הא דקא פריך למימרא דחזקה שלא בטענה תהא חזקה היינו כגון דאמר ליה "מפלניא זכנתה דזכנה מיך - אע"ג דלא אמר "קמי דידי זכנה" ולא דר צ"ה אפי' חד יומא ולא דע אי זכנה מיניה אי לא אלא דהכי א"ל, **ת"מ** לרשב"א (פ) הא דמיבעיא לן בפ' בילד הרגל (ב"ק ד. ושם) אי לאיעודי תורא אי לאיעודי גברא תפשוט מהכא דלאיעודי תורא הוא (ו) דקאמרי הולכי אושא' מה שור המועד כיון שגנח ג' נגיחות נפקא ליה כו' ואי לאיעודי גברא לא מייעד עד נגיחה רביעית. דא"ו הוא מועד לעבור בהתראות דכשגנח נגיחה שליטת והתרו בו עדיין לא עבר על שלש התראות עד שיגנח פעם רביעית וי"ל דסוגיא דהכא כמאן דאמר לאיעודי תורא והולכי אושא' לא אמרו אלא דגמרינן משור המועד ולא יותר וילפינן משלש התראות דגברא ולא משלש נגיחות דתורא ועוד דלמאן דאמר לאיעודי גברא אין לריך שיהו מוחזקות לעבור בהתראות דאם כן עד נגיחה חמישית לא יחייב אלא לריך שיודיעוהו בכל פעם כשיגנח כדי שיסמוך שורו ומכל מקום חובבא דשור תליא במה שהחזק ליגח: **א"א** מעשה מחאה שלא בפניו לא תהא מחאה. פירש ר"י כי היכי דילפת משור המועד דהוי חזקה בשלשה זימני הכי נמי נילף מה שורא (ו) לריך בעדלתה בפניו ולא אמר קלא איה ליה, ותועיל, הכי נמי 'מחאה שלא בפניו' איה לן למימר דלית ליה קלא ולא תהא חזקה חף על פי ששמע החזקה כיון דאין קול למחאה ימה היה מועיל אם גמחה כיון שלא תגיע למחזיק מחאהו, ואע"ג שמחאה בזה לבטל החזקה וההעדאה בזה להיים מ"מ פ"ד'י' שפיר, והא דנקטו מחאה ולא נקטו חזקה משום דחזקה נשמעת טפי מהעדאה אבל מחאה אינה נשמעת יותר, ובלא שור המועד הוי מני למיפדך דלא תהא מחאה כדפריך חליבא דר'בנן תלם כיון דילוף משור המועד ינחא ליה למפדך מיניה, ומשני חב"ר דתורא איה ליה ויש חול בין למחאה בין להעדאה אבל בהעדאה גרידא גזירת הכתוב הוא דאין נעשה מועד אלא אם כן נועידים בפניו אפילו יתברר לו בחלף עדים שהעידו על שורו בבית דין:

הגהות הב"ח
 (1) חד"ה הלא מעשה חזקה וכו' מדקאמרי הולכי: (2) ד"ה אלא מעשה מחאה וכו' מה שור המועד לריך וכו' דמה היה מועיל אם היה מוחה: (ת) ד"ה כגון נלף אע"ג דשני ליה:

מ"מ פ"ד'י' שפיר, והא דנקטו מחאה ולא נקטו חזקה משום דחזקה נשמעת טפי מהעדאה אבל מחאה אינה נשמעת יותר, ובלא שור המועד הוי מני למיפדך דלא תהא מחאה כדפריך חליבא דר'בנן תלם כיון דילוף משור המועד ינחא ליה למפדך מיניה, ומשני חב"ר דתורא איה ליה ויש חול בין למחאה בין להעדאה אבל בהעדאה גרידא גזירת הכתוב הוא דאין נעשה מועד אלא אם כן נועידים בפניו אפילו יתברר לו בחלף עדים שהעידו על שורו בבית דין:

בג"מ ל"ף. (ה) ב"ה דשני ליה מחאה פריך מלף דתחאה גדולה היא בשעה שנוטלין חזירתה מן האילן אלא שלא נחבשלה עדיין אבל ללף קמן הפרי הרבה כשנוטלין החאה כדאמר בשבת (דף ג.) "עמידין אילנות שיטעו פירות בכל יום לגלג עליו אוחו תלמוד אין כל חדש תחת השמש אחוי ליה ללף. ור"מ גרים ברישא תלתא פירי בחד יומא כגון ללף שיש לו שלשה פירות ביחד ובתרי הכי גרים כגון חאנה וההיא דשבת משמע כספרים שלנו:

ודרמא עלה עובה קא משמע לן. ה"ג מני **מפדך** ודלמא בחוד עשר הוי קאי ומחיה על תחלת אחת עשרה דליכא אפילו שנה ולעולם בשנה אחת הויא חזקה, ור"מ פירש דרב יוסף יליף הכי וגרים **שפיר** עומד בתשע ומזהיר על י"א שחלכד העיר ויחבדו השטרות ויסמכו על חזקת שלש שנים ומזיח רחיה מסדר עולם דבשנה תשיעית בחדש עשירי הוי, ומיהו **כלל הספרים** שלנו כחוב **שפיר** עומד בשפירי וכן בסדר עולם שלנו תינח בשנה העשירית, ועוד דלגירסא נמי **שפיר** מנח ליה שלש שנים מיום ליום לפני גירסת סדר עולם ליכא אלא שמנה עשר חודש שהרי בשנת אחת עשרה לחדש הרביעי בתשעה לחודש הובקעה העיר: שחא

ת"מ מאי ס"ד דמקשה דהכי מני לאוקמי בדיה כיון דלא טעין מידיו"ל דהכי פריך כיון דילפת משור המועד מה הסם בשלש נגיחות הוי בחזקת גנחן הכל נמי כיון דאלה טענה שלש שנים ולא מיחה הויא בחזקת שלא ימחה עוד ובלא טענה נמי תהא שלן דאיה לן למימר שמחל לו, אי נמי הא דקא פריך למימרא דחזקה שלא בטענה תהא חזקה היינו כגון דאמר ליה "מפלניא זכנתה דזכנה מיך - אע"ג דלא אמר "קמי דידי זכנה" ולא דר צ"ה אפי' חד יומא ולא דע אי זכנה מיניה אי לא אלא דהכי א"ל, **ת"מ** לרשב"א (פ) הא דמיבעיא לן בפ' בילד הרגל (ב"ק ד. ושם) אי לאיעודי תורא אי לאיעודי גברא תפשוט מהכא דלאיעודי תורא הוא (ו) דקאמרי הולכי אושא' מה שור המועד כיון שגנח ג' נגיחות נפקא ליה כו' ואי לאיעודי גברא לא מייעד עד נגיחה רביעית. דא"ו הוא מועד לעבור בהתראות דכשגנח נגיחה שליטת והתרו בו עדיין לא עבר על שלש התראות עד שיגנח פעם רביעית וי"ל דסוגיא דהכא כמאן דאמר לאיעודי תורא והולכי אושא' לא אמרו אלא דגמרינן משור המועד ולא יותר וילפינן משלש התראות דגברא ולא משלש נגיחות דתורא ועוד דלמאן דאמר לאיעודי גברא אין לריך שיהו מוחזקות לעבור בהתראות דאם כן עד נגיחה חמישית לא יחייב אלא לריך שיודיעוהו בכל פעם כשיגנח כדי שיסמוך שורו ומכל מקום חובבא דשור תליא במה שהחזק ליגח: **א"א** מעשה מחאה שלא בפניו לא תהא מחאה. פירש ר"י כי היכי דילפת משור המועד דהוי חזקה בשלשה זימני הכי נמי נילף מה שורא (ו) לריך בעדלתה בפניו ולא אמר קלא איה ליה, ותועיל, הכי נמי 'מחאה שלא בפניו' איה לן למימר דלית ליה קלא ולא תהא חזקה חף על פי ששמע החזקה כיון דאין קול למחאה ימה היה מועיל אם גמחה כיון שלא תגיע למחזיק מחאהו, ואע"ג שמחאה בזה לבטל החזקה וההעדאה בזה להיים מ"מ פ"ד'י' שפיר, והא דנקטו מחאה ולא נקטו חזקה משום דחזקה נשמעת טפי מהעדאה אבל מחאה אינה נשמעת יותר, ובלא שור המועד הוי מני למיפדך דלא תהא מחאה כדפריך חליבא דר'בנן תלם כיון דילוף משור המועד ינחא ליה למפדך מיניה, ומשני חב"ר דתורא איה ליה ויש חול בין למחאה בין להעדאה אבל בהעדאה גרידא גזירת הכתוב הוא דאין נעשה מועד אלא אם כן נועידים בפניו אפילו יתברר לו בחלף עדים שהעידו על שורו בבית דין: